

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 2003

Vă salut pe toți cei care faceți parte din Biserica lui Isus Hristos din lumea întreagă, cu 2 Petru 3:9, „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii*”.

Au trecut două mii de ani de când Domnul nostru a făgăduit că merge să ne pregătească un loc și apoi se va întoarce să ne ducă acasă. De atunci, toți adevărații credincioși au așteptat acest eveniment mareț. Dumnezeu Cel Veșnic are un plan după care se întâmplă toate lucrurile. Observatorului de rând ar putea să i se pară că lucrurile rămân așa cum au fost din totdeauna, însă la o privire mai atentă înțelegem mai clar ca niciodată că ne apropiem de sfârșitul timpului de sfârșit. Vedem proorociile biblice împlinindu-se în orice domeniu și de aceea ne amintim de cuvintele Domnului nostru „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.*” (Luca 21:28; Mat. 24:33). S-ar putea întâmpla în orice clipă. Strigătul de la miezul nopții a ajuns până la marginile pământului „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” (Mat. 25).

Evanghelia veșnică este predicată tuturor neamurilor ca mărturie, așa cum a fost spus mai dinainte, și numai după aceea va veni sfârșitul (Mat. 24:14; Apoc. 14:6). În legătură cu aceasta, are loc și chemarea afară, pregătirea și desăvârșirea bisericii Mireasă (2 Cor. 6:14-18; ș.a.). Conform 1Tes. 4:13-18, Domnul Isus Hristos Însuși va coborî cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, în același fel cum a mers în slavă (Fapte 1:11). Noi Îl vom întâlni atunci în văzduh și vom fi pentru totdeauna cu El (1Tes. 4:13-18). Îl vom vedea așa cum este și vom fi ca El (1 Ioan 3:1-3).

Între multele semne ale timpului privim mai ales la Israel, smochinul (Osea 9:10), care a venit din nou la viață și poartă deja roadă (Mat. 24; Luca 21). Evreii s-au întors din 143 de țări în țara părinților lor (Ezec. 36:24). În Ierusalim există oameni care Îl așteaptă cu adevărat pe Mesia și sunt și oameni care cred că Templul va fi rezidit (Apoc. 11:1). Vedem de-asemenea trezirea “Imperiului Roman Mondial” sub forma Uniunii Europene, așa cum a profetizat Daniel în cap. 2:40-43 și în 7:17-25. Cu unificarea bisericilor și religiilor mondiale sub tutela romană,

aproape că se atinge scopul guvernării mondiale. Roma, “cetatea eternă” cum este numită, preia în mod vizibil conducerea spirituală în timp ce dirijează și puterile lumești. În textele profetice avem răspunsul atotcuprinzător și potrivit pentru aceasta „...*este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului*” (Apoc. 17:18).

În ultimii 25 de ani de pontificat al lui Ioan Paul II, Vaticanul a stabilit relații diplomatice cu 82 de țări. Cele 102 vizite de stat ale sale au dat roadă. Oriunde merge, Papa sărută “Pământul mamă” cu scopul de a planta “Biserica Mamă”, ca până la urmă el să poată domni ca „Stăpân absolut – Pontifex Maximus” peste toți. În total, statul Vatican a făcut schimb de ambasadori cu 174 de țări. Vaticanul este prezent oriunde se face politică mondială – în New York la ONU, în Bruxelles la Uniunea Europeană. “Europă, gândește-te la rădăcinile tale creștine-catolice” – acesta este mesajul Vaticanului atunci când are în vedere Uniunea Europeană. Pe pământ există multe culturi, dar numai una este cu adevărat “cultura dominantă”. Pentru a-i include pe toți, Vaticanul a găsit un cuvânt nou pentru religia iudaică, creștină și musulmană: “religii avraamice”. Aceste desfășurări ale timpului de sfârșit concentrate în special asupra Orientului Mijlociu sunt cunoscute sub numele de “procesul de pace”. Toți aceia care au o cunoștință biblică pot vedea lucrul acesta (1Tes. 5:1-3).

Desigur că sarcina noastră principală este aceea de a arăta lucrurile valabile pentru Biserica lui Isus Hristos, pentru că acesteia i-au fost date făgăduințe deosebite. Numai adevărații credincioși biblici vor recunoaște în mod atotcuprinzător evenimentele actuale, pentru că ei au crezut mesajul acestui ceas și au primit descoperirea interioară asupra acestor evenimente. Ei primesc sămânța Cuvântului făgăduit, sunt născuți din nou la o nădejde vie (1Pet. 1:20-25) și formează Biserica celor întâi născuți. (Evr. 12:22- 24).

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Capul Trupului Său – Biserica (Col. 1:18-21). EL este Cel Întâi născut între mai mulți frați (Rom. 8:29). EL a fost sămânța făgăduită (Gen. 3:15) care a venit și a zdrobit capul șarpelui. EL a fost Însuși Cuvântul care S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1). El le-a promis alor Săi: „...*lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea...*” (Ioan. 14:19); „...*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.*” (Mat. 28:20). După învierea Sa, Domnul s-a descoperit numai alor Săi. Niciodată după învierea Sa nu a fost văzut de către necredincioși (Luca 24; 1. Cor. 15;

etc.). În prezența lui Dumnezeu, necredința condamnă pe cei ce vor să rămână separați de Dumnezeu, pe când credința aduce mântuire. Așa cum Răscumpărătorul, Fiul, a fost Mântuitorul făgăduit (Isa. 9:5-6), adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt și ei copii ai făgăduinței (Rom. 9:8). Acum suntem interesați să primim orientare în conformitate cu planul de mântuire, pe baza Sfințelor Scripturi. Apostolului Pavel, în primul secol, i-a fost dată sarcina de a trasa cursul evenimentelor. El scrie referitor la Israel, poporul legământului vechi testamentar: „*Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți*” (Rom. 11:7). Așa a fost atunci cu poporul lui Dumnezeu: oricine a crezut, a ajuns la țintă, și oricine nu a crezut, a fost orbit. Acest lucru rămâne întocmai până la sfârșitul perioadei nou testamentare. De aceea și avertismentul „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...!*” (Evr. 3:7-19).

Ca nimeni să nu rămână neavertizat, o spunem din nou aici: toți credincioșii, indiferent de biserică, învățătură sau practică, sunt mai mult sau mai puțin mulțumiți cu ei înșiși. Peste tot se găsesc adunări solemne cu programe bogate. Dar cei mai mulți dintre ei trec pe lângă ceea ce a făgăduit Dumnezeu că va face pentru a-Și încheia planul, așa cum au făcut și iudeii de atunci. În adunările carismatice ceremoniale milioane de oameni sunt călăuziți pe lângă ceea ce face Dumnezeu în prezent.

Foarte important

De aceea a fost atât de importantă făgăduința referitoare la acela care va pregăti calea Domnului la prima venire a lui Hristos, pentru că prin aceasta a avut loc inaugurarea planului de mântuire. Această făgăduință s-a împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul. Aceeași importanță o are acum făgăduința care se împlinește înaintea revenirii lui Hristos, prin care toate lucrurile sunt reasezate și aduse înapoi în starea lor originală (Mal. 4:5-6; Fapte 3:19-21; ș.a.). Ioan Botezătorul nu a fost un om al slujbelor din sinagogă sau din Templu, ci a fost un bărbat trimis de Dumnezeu, cu mesajul lui Dumnezeu, la poporul lui Dumnezeu. Conducătorii religioși ai aceluși timp nu puteau nicidecum să rânduiască slujba lui Ioan, pentru că el nu se potrivea deloc cu tradiția lor religioasă. Oricum, el se potrivea desăvârșit în Împărăția lui Dumnezeu, având în vedere că slujba lui a produs străpungerea necesară pentru vremea aceea (Luca 16:16). Domnul Isus a așezat în Scriptură slujba lui Ioan

Botezătorul, după cum se vede în Mat. 11:12-15. Evanghelistul Marcu a procedat la fel în primele trei versete din cap. 1, Luca în cap. 3 și 7:24-30. În Evanghelia lui Ioan, cap. 1:19-28, omul lui Dumnezeu a dat propria lui mărturie. El a răspuns negativ la toate cele trei întrebări, și a mărturisit că el nu era Hristosul, nici proorocul Ilie, și nici proorocul făgăduit, Mesia. (Deut. 18:15-18). Începutul și încheierea Noului Testament urmau să aibă loc prin slujba unui prooroc făgăduit.

Sunt proorocii generale pentru timpul de sfârșit care sunt crezute de mulți, indiferent de biserica din care fac parte. Evangheliști de televiziune renumiți pe plan mondial și predicatori din biserici locale vorbesc despre timpul de sfârșit folosind termeni ca “apocalipsă”, „escatologie”. Toți așteaptă revenirea Domnului Isus Hristos, într-un fel sau altul. Dar ei rămân în părerile lor preconcepute și în răstălmăcirile lor. Lor nu le este dat să recunoască slujba făgăduită, de aceea nu vor trăi pregătirea actuală care are loc în cadrul Bisericii Mireasă chiar înainte de revenirea Mirelui.

Ar merita să ne gândim o clipă la acest lucru: credincioșii au așteptat plini de zel patru mii de ani venirea lui Mesia, însă datorită închipuirii lor ei nu L-au recunoscut. Cauza principală a fost faptul că liderii spirituali nu au crezut că slujba lui Ioan Botezătorul a fost o împlinire directă a Cuvântului făgăduit. Ei au respins planul lui Dumnezeu pentru ei și în felul acesta au ținut departe și poporul (Luca 7:27-30). Domnul a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. L-au primit doar câțiva, și anume cei ce au crezut mesajul care a pregătit calea, și aceluia le-a fost dată puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu (Ioan. 1). Amin.

Se întâmplă și acum același lucru?

Cum stau lucrurile acum? În timpul nostru se împlinește făgăduința din Mal. 4:5-6, despre care Domnul nostru a vorbit ca fiind încă la viitor după ce slujba lui Ioan Botezătorul se încheiase. „*Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.”* (Mat. 17:11; Marcu 9:12). Fie că se crede sau nu, fie că se primește sau se refuză, rămâne adevărat faptul că aceasta este cea mai importantă slujbă făgăduită Bisericii, acum, la timpul sfârșitului, și care trebuie să se desfășoare înaintea revenirii lui

Hristos. Dumnezeu este legat de Cuvântul Său, El Își ține făgăduințele. Valabilitate are astăzi răspunsul Domnului nostru Isus, și nu argumentele învățaților. Vor avea parte de ceea ce face Dumnezeu acum numai aceia care cred așa cum spune Scriptura. Cine crede că ambele făgăduințe, cea referitoare la acela care va pregăti calea Lui la prima venire (Mal. 3:1) și cea referitoare la proorocul care va veni chiar înaintea zilei “celei mari și înfricoșate a Domnului” s-au împlinit atunci, este în contradicție directă cu ceea ce a spus Domnul Isus și ceea ce este confirmat în Evangheliile. Adevărul este că Ioan a slujit în puterea și în duhul lui Ilie (Luca 1:15-20) și de aceea a fost numit și el Ilie.

Ioan Botezătorul a pășit pe scenă la începutul “zilei mântuirii” (Isa. 49:6-9; 2 Cor. 6:2; etc.). De atunci au trecut două mii de ani, și încă nu a venit ziua înfricoșată a Domnului, când soarele își va pierde strălucirea, luna se prefăce în sânge și stelele vor cădea din cer (Isa. 13:4-10; Ioel 2; Țef. 1:14-18; Mal. 4:1-6; Mat. 24:29; Fapte 2:20; 1. Tes. 5:1-3; Apoc. 6:12-17), când lumea va arde (2 Pet. 3:10; etc.). “Ziua Domnului” va veni ca un hoț în noapte, va începe în momentul când se încheie timpul harului, “ziua mântuirii”. Numai atunci când noi Îl credem pe Dumnezeu și Cuvântul Său, ne va fi dat să-l înțelegem în adevărata lui semnificație. Oricine nu crede făgăduințele din Scriptură pentru timpul acesta, acela nu poate primi descoperirea acestora. Dumnezeu nu permite nimănui să-și prezinte propriile interpretări ale proorociilor biblice (2 Pet. 1:16-21). Interpretarea cea mai extraordinară este de fapt o lucrare orbitoare a dușmanului, care distrage atenția de la împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să-l împlinească atunci când sosește timpul, cu aceia care cred.

Hotărârile lui Dumnezeu

Dumnezeu este liber să hotărască. El singur își alege trimișii. Chemarea și însărcinarea pentru o slujbă îi aparțin în exclusivitate. În decursul istoriei bisericii știm despre bărbați deosebiți care au fost trimiși în timpul lor. Fie că se acceptă sau nu, însă în timpul nostru William Branham a fost într-adevăr ales de Dumnezeu. Datorită chemării sale divine, el a avut sarcina de a întoarce inimile celor ce aparțin bisericii lui Isus Hristos, înapoi la credința originală a părinților noștri, la învățăturile și practicile pe care le cunoaștem din timpurile apostolice. În 11 iunie 1933, în jurul orei 14, a avut loc un eveniment

similar cu experiența lui Pavel: din norul supranatural care s-a coborât ca o stea strălucitoare vizibil în fața a peste 4000 de oameni prezenți la acest serviciu de botez pe râul Ohio, fratele Branham a auzit glasul care i-a spus: “Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergeă prima venire a lui Hristos, mesajul care îți este dat ție va fi un premergător al celei de-a doua veniri a lui Hristos.” Fratele Branham a repetat cuvânt cu cuvânt, în cel puțin 40 de predici, însărcinarea care i-a fost dată. Într-o adunare din 1959 a slujitorilor din San Juan, Puerto Rico, adunare ce a fost tradusă în limba spaniolă, el a repetat acest lucru punând accentul mai ales pe exprimarea exactă. Cu ocazia aceea el a adăugat: “Nu eu voi fi premergătorul, ci mesajul va premerge revenirea Lui!”. Varianta modificată – “Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergeă prima venire a lui Isus Hristos, la fel ești tu trimis cu un mesaj ca să premergi a doua venire” – nu corespunde cu formularea originală a însărcinării. Oricine o răspândește, o face probabil cu intenția de a-i face pe oameni să creadă că odată cu slujba fratelui Branham s-a sfârșit lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii uită că răspândirea mesajului a avut loc de fapt numai după ce el a fost luat acasă.

Toți aceia care sunt familiarizați cu mesajul timpului de sfârșit acceptă slujba fratelui Branham pentru această ultimă epocă a bisericii. Lui i-a fost dat să descopere toate tainele ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu de la Gen. 1 până la ultimul capitol din Apocalipsa. Totul este cuprins: căderea – păcatul original din grădina Eden – la fel ca și întregul plan de mântuire, de asemenea învățăturile despre Dumnezeire, botezul în apă, cina Domnului, până la învățătura despre revenirea lui Hristos. Din această veste n-a fost exclusă nici o temă. Dar în timpul vieții sale, lumea l-a cunoscut doar ca pe un evanghelist, ca pe un om al lui Dumnezeu cu un dar de vindecare deosebit, și de asemenea cu un dar de descoperire. El a fost însărcinat să depoziteze hrana spirituală numai cu câțiva ani înainte de a fi luat acasă, aproximativ în timpul în care au fost deschise cele șapte peceti. El n-a spus nici măcar odată că va fi acela care să și distribuie hrana. De fiecare dată trebuie să avem grijă și să luăm seama exact la ceea ce a spus el.

De asemenea în cazul meu, dacă îmi este permis să amintesc aceasta, Dumnezeu veșnic adevărat m-a însărcinat personal vorbindu-mi cu vocea Sa poruncitoare și pătrunzătoare. Nu este necesar să repet tot ceea ce mi-a vorbit Domnul atunci când se crăpa de ziuă, în 2 aprilie 1962. Lucrul acesta este în general cunoscut. Sunt foarte recunoscător

pentru faptul că în 3 decembrie 1962, în prezența fraților Woods și Sothmann, fratele Branham a confirmat această chemare, exact așa cum s-a întâmplat, repetând într-o ordine exactă, cuvânt cu cuvânt. De asemenea, sunt recunoscător pentru cei trei frați care au avut pe inimă să meargă în SUA ca să confrunte spusele mele, cu cei doi martori care au fost atunci de față (Fred Sothmann și Banks Woods). Aceștia au fost: fratele nostru Detlef Mehnert, fratele Di Prossimo din Belgia, și fratele Didier din Paris. Începând cu anul 1958 mi-au fost trimise toate predicile ținute de fratele Branham. Fără să știu când va veni vremea – eu ascultam mai ales predicile care au fost ținute între anii 1963-1965. În același timp cercetam Scripturile să văd dacă toate lucrurile spuse de el corespund cu ce este scris.

Niciodată nu m-am gândit că fratele Branham va fi luat acasă înainte ca timpul meu să sosească. Din contră, eram convins că slujba sa va continua pentru pregătirea Miresei până la desăvârșirea ei. Incredibil dar adevărat, în timpul adunării din 31 decembrie 1965, la care au participat 120 de credincioși, dintr-o dată s-a proorocit: “Slujitorul Meu, am pus sabia în mâna ta”. Nu mi-a venit să cred pentru că știam că sabia, care este Cuvântul lui Dumnezeu, a fost pusă în mâna fratelui Branham. De-abia în 5 ianuarie 1966 am aflat că fratele Branham a fost luat în slavă în 24 decembrie 1965, după ce cu șase zile înainte fusese implicat într-un accident rutier.

În timpul Paștelor din anul 1966, când am ajuns la serviciile de înmormântare de la cimitirul din Jeffersonville, rev. Pearry Green a spus: “Frate Frank, știi pentru ce ne aflăm aici?” Răspunsul meu a fost: “Da, pentru înmormântarea fratelui Branham”. El a răspuns: “Nu, ci noi așteptăm învierea proorocului”. După ce am ajuns, am fost dus la capelă și probabil că am fost ultimul care a văzut rămășițele omului lui Dumnezeu înainte ca sicriul să fie închis definitiv. La cimitir, rev. Pearry Green împreună cu ceilalți cântau “Numai să crezi...” și parcă nu mai putea sau nu mai voia să înceteze. Eu doar am plâns, nu am putut să cânt deloc. Pur și simplu nu înțelegeam ce se întâmplă. Nu puteam împărtăși convingerea că fratele Branham urma să învie. Sigur că toți cei care au fost prezenți au fost dezamăgiți pentru că le fusese dată o nădejde falsă. În mormântarea a trebuit să aibă loc. Toți aceia care l-au slăvit pe William Branham în loc să privească la Domnul Isus Hristos au fost profund dezamăgiți. Dumnezeu a îngăduit să se întâmple, deci slujitorul

Său a fost luat acasă. EL nu-și va da niciodată slava Sa nimănui, iar de împlinit se poate împlini numai ceea ce este făgăduit în Cuvântul Său.

În aceeași seară cu înmormântarea, după ce am ajuns în camera mea de hotel, în ciuda tristeții mele, sufletul mi-a fost umplut cu o pace cerească și cu o bucurie de nedescris. De data aceasta nu a fost un glas auzibil, dar totuși Duhul lui Dumnezeu a vorbit în inima mea cuvinte foarte clare: “Acum a sosit timpul tău pentru a împărți hrana”. Aceste cuvinte s-au repetat de câteva ori.

În ziua următoare i-am chemat pe frați pentru o întâlnire: Billy Paul Branham, Peary Green, Roy Borders, Lee Vayle, Roy Roberson, și desigur, Banks Woods și Fred Sothmann. În această întâlnire eu am fost acela care am sugerat că predicile fratelui Branham, care erau doar înregistrate pe benzi, trebuie tipărite pentru ca noi să putem folosi versiunea tipărită pentru traduceri în alte limbi. Fratele Roy Borders a fost ales în unanimitate pentru această slujbă. În anii care au urmat, eu am tradus în limba germană peste 200 de predici și am supravegheat ca acestea să fie publicate în alte limbi. Eu fac două lucruri, după cum am fost însărcinat: predic Cuvântul lui Dumnezeu, mergând din oraș în oraș, și de asemenea distribui hrana depozitată, în felul în care aceasta se găsește în mesajele predicate. Poate că ar trebui subliniat încă odată faptul că frații din SUA au așteptat învierea proorocului. Din cauza dezamăgirii lor puternice, absolut toți ar fi plecat acasă și lumea nu ar fi auzit niciodată despre mesaj.

Faptele vorbesc

Eu am reușit să-l conving pe rev. Peary Green, care era încă bulversat, că începuse o altă fază. Și pentru că frații Woods și Sothmann au confirmat ceea ce mi-a spus fratele Branham, el a prins curaj și a acceptat invitația mea de a veni în Europa ca să depună mărturie despre ceea ce a văzut și a trăit în slujba fratelui Branham. Imediat după aceea, în anii 1966/1967, am aranjat 35 de întâlniri în șase țări europene, unde eu am predicat iar fratele Green a depus mărturie. Din 1968 am predicat de asemenea în toate țările est-europene din spatele cortinei de fier și apoi în toată lumea. Conform cunoștinței mai dinainte a lui Dumnezeu și planului Său, slujba pe care mi-a dat-o Domnul ca să urmeze celei a lui William Branham și-a urmat cursul. Acesta este modul în care s-a făcut noul început după presupusul sfârșit.

Slujba profetică a trebuit urmată de o slujbă de învățătură. Se pune întrebarea dacă hrana a fost distribuită la vremea potrivită, așa cum însuși Domnul a spus în Cuvântul Său. „*Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?*” (Mat. 24:45-47; Luca. 12:42-44). Biserica Mireasă trăiește acum în ultima parte a timpului de har conform rânduielii divine. Înțelegem că acum Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu este dat tuturor fraților, care de asemenea împart hrana duhovnicească la vremea potrivită. Această poruncă se împlinește chiar înainte de a avea loc evenimentul din Mat. 25, așa încât fecioarele înțelepte sunt pregătite, ele primesc Cuvântul Adevărului, sunt umplute cu Duhul Sfânt și de asemenea pecetluite. Ele sunt acelea care în cele din urmă vor reuși să participe la ospățul de nuntă al Mielului. Oricine nu recunoaște lucrul acesta, trăiește încă în propriile sale gânduri, trecând pe lângă ceea ce face Dumnezeu în timpul acesta. Nimeni să nu se gândească în inima sa „*Stăpânul meu zăbovește să vină!*” Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Sale, însă mai întâi trebuie ca toată Scriptura să se împlinească. Întotdeauna are loc o ieșire, o chemare afară, și de asemenea o intrare în făgăduințele lui Dumnezeu.

Calea Bisericii nou testamentare este rânduită mai dinainte până la sfârșit. Pavel nu a ezitat să vorbească despre chemarea și însărcinarea sa. Pentru mine nu este la fel de ușor s-o fac. Dar dacă a sosit această clipă decisivă, atunci și acest lucru să se întâmple spre slava lui Dumnezeu. Am în vedere responsabilitatea care a fost pusă pe umerii mei și pentru care dau socoteală înaintea lui Dumnezeu. Nu există pe pământ nici un alt predicator sau vreo slujbă care să poată pretinde că prin cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu este într-o legătură directă cu slujba fratelui Branham. În toți acești ani eu am dus adevăratul mesaj dumnezeiesc în toată lumea. L-am predicat pe Isus Hristos și am vestit Cuvântul, nu răstălmăcirile. Eu îl amintesc pe proorocul acestei generații așa cum îl amintesc și pe Moise sau Ilie, Petru sau Pavel. În viața și în slujba mea au existat munți înalți și văi întunecoase. Cum ar fi putut să fie altfel? Așa cum a fost cu Domnul nostru, la fel sunt rânduiți și slujitorii Săi: pentru unii spre ridicare, pentru alții spre prăbușire (Luca 2:34-38); pentru unii o mireasmă de la viață spre viață, pentru alții o mireasmă de la moarte spre moarte (2 Cor. 2:14-17); pentru unii sunt chemat de Domnul pentru a fi un slujitor al lui Hristos, iar alții mă

consideră unul care duce Mireasa în eroare, un înșelător, chiar antihristul în persoană, la cârma unei treierători.

Ceea ce contează cu adevărat în ochii celor aleși este alegerea mai dinainte a lor și a slujitorului lui Dumnezeu care se extinde asupra întregii sale vieți și slujbe (Rom. 8:28-39). Nu trebuie atunci să se întâmple ceea ce a spus Domnul nostru „*Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia*” (Mat. 10:34-36), chiar în capitolul în care El i-a trimis pe cei doisprezece apostoli? Oriunde pătrunde sabia, despărțirea poate să meargă chiar prin familie și cei din casă își pot deveni dușmani. Se poate întâmpla de asemenea, așa cum s-a întâmplat cu Iov, să rămână numai un morman de cenușă. Trebuie să luăm în considerare faptul că toate atacurile de acest fel ale dușmanului, au scopul de a distruge. De aceea, sub influența dușmanului sunt lăsate la o parte împăcarea și iertarea, iar ura și dușmănia sunt așezate în sufletele oamenilor.

Un slujitor al lui Dumnezeu ar trebui să fie mulțumit dacă experiențele sale sunt similare cu ale Stăpânului Său, despre care S-a spus că a fost disprețuit și părăsit de oameni (Isa. 53). Cărturarii L-au respins pe Domnul nostru și l-au numit cu cele mai înjositoare nume; chiar și după învierea Lui, ei L-au numit înșelător (Mat. 27:63). Ei L-au spus “*Noi nu suntem copii născuți din curvie*”. L-au acuzat spunând „*ești Samaritean, și ai drac*”. Domnul li s-a adresat spunând „*Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea?*” El a dat și răspunsul „*Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu.*” El a spus iudeilor religioși de atunci: „*Voi aveți de tată pe diavolul... El de la început a fost ucigaș*” (Ioan 8). Ori de câte ori Dumnezeu întreprinde ceva pe pământ, apare și conflictul duhovnicesc. Așa a fost și pe timpul lui Moise, când lucrurile au fost provocate de aceia care au avut și ei un rol în slujba de închinare, dar au avut dorința de fi “cineva”. Așa a fost în timpul Domnului nostru, așa este și acum.

O temă deosebită

Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare temă biblică să fie clarificată doar prin intermediul Scripturii. Încercările distructive ale dușmanului care sucește fiecare cuvânt în orice situație, sunt făcute cu intenția de a genera confuzie. Starea de incertitudine trebuie să se sfârșească pentru totdeauna. Noi am fost scoși din toată confuzia, prin

har și prin învățăturile însoțite de descoperirea divină. Fiecare temă, fie că este vorba despre Dumnezeu, botez, cina Domnului, revenirea lui Hristos, căsătorie, și așa mai departe, a fost clarificată pentru toți oamenii de bună credință. Nimeni nu poate cunoaște de la sine adevărul dumnezeiesc, nici măcar un predicator. Chiar dacă se posedă toate citatele și referințele despre o anumită temă, noi totuși nu vom cunoaște lucrurile dacă nu ne sunt descoperite. Dacă noi am fi știut deja toate lucrurile, atunci slujba proorocului ar fi fost trimisă degeaba. De asemenea, Dumnezeu nu ar fi avut nevoie să numească un rob. El ne-ar fi putut lăsa pe fiecare dintre noi acolo unde eram. Descoperirea prin Duhul Sfânt este dăruită numai aceluia care se smeresc și recunosc slujbele pe care Dumnezeu le-a pus în biserică, și prin aceasta ei se supun lui Dumnezeu.

Într-o epistolă, apostolul Pavel a fost întrebat despre această temă deosebită (1. Cor. 7:1). Și el a răspuns. Dar ce a urmat? Aflăm în cap. 5. Cineva trăia cu nevasta tatălui său. Acest lucru nu era doar un păcat și o fărâdelege, ci era un lucru blestemat de Dumnezeu. Căci este scris „Blestemat să fie cel ce se va culca cu nevasta tatălui său...” (Deut. 27:20). Nu este surprinzător faptul că Pavel a dat un astfel de om pe mâna Satanei, și nici că a poruncit credincioșilor să nu mănânce la aceeași masă cu el. Noi suntem într-un tot de acord. Acest om se făcea vinovat de curvie și de adulter. În această situație se aplică Evr. 13:4: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari”. Apoi apostolul continuă în cap. 7, „Totuși, din pricina curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei.” (1. Cor. 7:2).

În timpul lui Isus Hristos, fariseii au fost cei care i-au întins o cursă. Cine sunt aceia care pun întrebarea acum? Cineva care este într-adevăr într-o problemă, sau cineva care vrea să dea apă la moară unei discuții? Cărturarii întrebau foarte pios „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” (Mat. 19:3). În Luca 16:17-18, vorbind fariseilor, Domnul nostru subliniază „Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” Apoi El vine la subiect, „Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei, preacurvește.” În Marcu 10:10-12, El a dat același răspuns ucenicilor Săi. Despre această problemă se vorbește în cele trei Evanghelii: „Oricine își lasă nevasta, și ia pe alta de nevastă, preacurvește față de

ea; și dacă o nevastă își lasă bărbatul, și ia pe altul de bărbat, preacurvește.”

Domnul spune fără putință de a greși, în ce fel se face vinovat un bărbat în căsnicia lui, „*Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește.*” (Mat. 5:32). Un bărbat care divorțează fără motivul biblic al preacurviei este vinovat de preacurvia pe care o înfăptuiește soția lui când aceasta se recăsătorește. Deși, în general, un bărbat nu poate rupe propria lui căsnicie printr-o faptă “personală”, după cum și versetele următoare o confirmă, el se face totuși vinovat de preacurvia înfăptuită de soția lui în ceea ce privește propria lor căsătorie; atunci când el divorțează intenționat, va fi responsabil pentru recăsătoria ei.

Următoarele versete să ne slujească drept clarificare finală în ceea ce privește tema aceasta. Așa vorbește Domnul, „*Să nu preacurvești... să nu poțtești nevasta aproapelui tău...*” (Ex. 20:14+17).

Așa vorbește Domnul, „*Dacă un om preacurvește cu o femeie măritată...*” (Lev. 20:10).

Și din nou, așa vorbește Domnul, „*Dacă se va găsi un bărbat culcat cu o femeie măritată...*” (Deut. 22:22). În limba evreiască pentru termenul de “femeie” este folosit un cuvânt, iar pentru “femeie măritată” este folosit un alt cuvânt, după cum și în limba română avem “femeie” și “soție”. În versetele următoare, trebuie citit “soție” și nu “femeie”. De fapt așa și este scris în traducerea germană – așa este corect: „*Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie măritată, ca s-o poțtească, a și preacurvit cu ea în inima lui.*” (Mat. 5:28).

Nu numai Moise și Domnul Isus, ci și apostolii Petru și Pavel s-au ocupat de tema căsătoriei. Ei au arătat rolul diferit al bărbatului și al femeii. De exemplu, apostolul scrie că o femeie măritată este legată prin lege de bărbatul ei, atâta timp cât el trăiește. Lucrul acesta este valabil și pe perioada timpului de har (Rom. 7:2-3; 1. Cor. 7:39). Apoi el spune „*Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărțită, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul ei.) Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta...*” (1 Cor. 7:10-11). Singura excepție este: „*Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.*” (1 Cor. 7:15).

În Efes. 5:21-33 și în 1Tim. 2:11-15 el vorbește detaliat despre soț și soție. „*Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului.*” Apostolul Petru clarifică același subiect, pe scurt, însă foarte profund. (1Pet. 3:1-7). Dar nu găsim nicăieri toate aceste lucruri într-un singur capitol. Așa a hotărât Dumnezeu Atotputernic, ca noi să trebuiască să cercetăm Cuvântul adevărului ca să găsim versetele care se aplică fiecărui caz practic în parte. Un lucru este sigur: toți aceia care se află într-o situație disperată și întreabă sincer vor primi răspunsul corect din partea Domnului. Oricine are o altă motivație, pretinde că știe deja toate lucrurile, dar nu va ajunge să le cunoască niciodată în felul corect. Toți ar trebui să ne ducem până la capăt mântuirea noastră cu frică și cutremur. N-ar fi curat peste tot dacă fiecare și-ar mătura în fața ușii lui? Oricine a fost ferit de cea mai urâtă experiență care i se poate întâmpla unei ființe umane, adică divorțul, să-i mulțumească lui Dumnezeu pe genunchi, în fiecare zi.

Cine s-ar fi gândit vreodată că Dumnezeu a dat bărbatului legi precise după care să trăiască și la fel a dat soției legi de care ea este legată? Rolurile nu trebuie inversate niciodată pentru că sunt stabilite într-o rânduială divină. În nici un caz soția nu poate exercita autoritate asupra soțului ei (1Tim. 2:11- 15). Rămâne încă valabil: „*Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos... și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.*” (1 Cor. 11:3-9). Nici predicatorii nu pot să înțeleagă această rânduială, de vreme ce au rămas în tradiția moștenită. Chiar și fratele Branham a recunoscut că nici el nu a știut cum stau lucrurile, până ce nu i-a descoperit Domnul.

Și în prezent există oameni în cadrul mesajului cărora le este greu să creadă ceea ce a descoperit Domnul slujitorului și proorocului Său, în armonie cu Vechiul și Noul Testament. Sunt unii care alunecă în învățătura absurdă a poligamiei, iar alții rămân prizonierii vechilor tradiții. Predica despre “Căsătorie și divorț” se ocupă într-un mod profund de această temă și nu mai este nevoie de explicații suplimentare. Eu am publicat broșura “Căsătoria – o problemă străveche” numai din cauza problemelor care mi-au fost aduse în atenție. Oricine este implicat într-o astfel de problemă poate citi aceste expuneri și poate de asemenea să aplice în rugăciune versetele folosite aici. Cu siguranță Domnul va dărui claritatea necesară din sfântul Său Cuvânt.

O comparație

Încă o dată trebuie specificat că unii frați care sunt recunoscuți pe plan internațional se referă la fratele Branham și se specializează în diferite teme, fără a considera Cuvântul lui Dumnezeu ca absolut. Se întâmplă ca Biblia să fie pusă deoparte și sunt folosite numai afirmații ale fratelui Branham, pe care le răsucesc și interpretează spre distrugerea proprie, așa cum s-a întâmplat deja în timpul apostolic (2 Pet. 3:16-18). Astfel sunt răspândite erezii, ca de exemplu presupunerea că Domnul a venit deja în 1963. Alții susțin că fratele Branham va învia și va avea slujba din cort. De asemenea, numeroasele învățături despre descoperirea celor șapte tunete și “parousie” și numeroase alte teme, nu corespund nici cu învățătura fratelui Branham, nici cu Sfânta Scriptură. Este clar că 2 Cor. 11:1-4 se aplică încă în timpul nostru: pe de-o parte există preocupare pentru slujba unui apostol, „*Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu...*”, și pe de altă parte, sunt aceia care predică o altă evanghelie și un alt Isus și sunt sub influența unui alt duh.

Pentru această ultimă fază, apostolul Pavel a proorocit că unii se vor ridica împotriva adevărului, nu împotriva profetului, așa cum au făcut-o Iane și Iambre. Oricine citește capitolele 12-17 din Numeri va afla ce trebuie să îndure un om cu trimitere divină. Noi nu am fi auzit despre răscoala lui Core, nici despre Datan și Abiram, fiii lui Eliab, dacă nu ar fi fost acolo o chemare divină și o slujbă rânduită de Dumnezeu. Acești oameni au făcut parte din biserica lui Israel, au aparținut preoției Levitice, dar s-au ridicat împotriva lui Moise și Aaron cu diferite motive de ceartă și în acest fel L-au întăritat pe Domnul la mânie. (Num. 16)

Apostolul Pavel scrie despre cei care se depărtează de credință și se alipesc de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor (1Tim. 4:1). El scrie despre Imeneu și Filet care s-au depărtat de adevăr, spunând că învierea a și avut loc. Învățăturile lor erau ca și cancerul și credința unora a fost răsturnată (2Tim. 2:17-18). Apostolul Iacov scrie despre aceia care s-au depărtat de la adevăr, dar care mai pot fi întorși (Iac. 5:19-20). Apostolul Petru scrie despre învățători falși care vor introduce erezii nimicitoare (2 Pet. 2:1). Apostolul Ioan scrie despre aceia care s-au depărtat și “*au ieșit dintre noi*” (1 Ioan 2:18-27). Apostolul Iuda scrie despre batjocoritori și hulitori care au provocat dezbinări, deși mai înainte au stat la masă cu credincioșii. Chiar și în Apocalipsa capitolul 2 sunt amintiți aceia care au crezut învățăturile lui Balaam și ale

nicolaiților. Izabela s-a dat drept proorociță numai pentru a-i înșela pe slujitorii lui Dumnezeu. Totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, rămâne valabilă rânduiala divină. Dumnezeu a pus în Biserica Sa apostoli, nu apostolițe, prooroci nu proorocițe, învățători nu învățătoare. (1 Cor. 12) „... *Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.*” (Efes. 4:11-13).

Ceea ce am trăit aici în Centrul de Misiune din Krefeld în zilele de 5 și 6 mai 1979, când doi bărbați s-au ridicat în picioare și au anunțat “tăierea vârfului pomului” – referindu-se la fratele Frank, fratele Russ și fratele Schmidt – a fost un atac direct al dușmanului împotriva bisericii. În spatele nostru, două femei considerate proorocițe i-au instruit pe acești doi bărbați ca să se ridice împotriva slujitorilor investiți direct de Dumnezeu. În acest fel, Satana s-a strecurat până la amvon, ca să se împlinească Scriptura la care s-a referit Pavel atunci când a prevestit prin Duhul ridicarea unora ca Iane și Iambre.

Toți cei care au fost cu noi în anii 1970 nu vor uita niciodată binecuvântările deosebite pe care le-am trăit în prezența lui Dumnezeu. Apoi, totuși, când s-a repetat Scriptura care zice „*Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite*”, au avut loc dezbinări în căsnicii, familii și biserică. Numai Dumnezeu poate repara aceste distrugerii, prin împăcarea și iertarea care anulează ura și dușmănia. (Efes. 2:13-16).

Frații Leonhart Russ și Paul Schmidt au fost numiți direct de Domnul cu numele și prenumele, ca să fie rânduiți ca presbiteri în 1964, având consimțământul întregii biserici. Prin harul Domnului am avut de la bun început în biserica locală, structura biblică adevărată. Același Domn care mi-a poruncit mie în acea dimineață de luni 1962 să merg în alte orașe și să predic Cuvântul Său, dar să nu înființez biserici locale în nici o altă parte, același Domn mi-a poruncit în acea seara de vineri 1964 să-i așez ca presbiteri în această biserică locală pe frații Leonhart Russ și Paul Schmidt. Biserica Domnului Isus Hristos nu este lucrarea unui om, ci este lucrarea lui Dumnezeu prin har. Este de asemenea scris pentru orientarea noastră „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveriște în mijlocul ocărilor și necazurilor, și pe de alta, v-ați

făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi.” (Evr. 10:32-33).

Așa stau lucrurile; există o parte negativă legată de proorocia biblică pentru această ultimă perioadă. Oriunde Domnul Își zidește Biserica, Satana va încerca să aducă distrugerea. Dar porțile iadului nu vor birui Biserica. Ea rămâne totuși pe câmpul de luptă până la sfârșit. Balaurul stă înaintea femeii ca să-i înghită copilul de parte bărbătească imediat după ce se naște. Dar el va fi luat sus ca să fie la ospățul de nuntă și va cârmui neamurile cu un toiag de fier (Apoc. 12). Răscumpărătorul a făgăduit pentru cei răscumpărați biruința – ei sunt biruitoarii.

Imediat după lovirea bisericii din Krefeld, doi frați de peste ocean s-au ridicat, scriind o scrisoare care a fost trimisă din Tucson tuturor fraților slujitori din lume, cu recomandarea ca frațele Frank să nu fie primit nicăieri. Mai sunt încă persoane sub influența acelei prime distrugerii care a avut loc aici în centrul de misiune, bărbați care se ridică în cadrul mesajului dar care sunt de fapt împotriva Cuvântului Adevărului. Bineînțeles, ei trebuie să se ridice în special împotriva aceluia care poartă Cuvântul, ca să poată continua ușor cu interpretările lor. Acești oameni nu predică Cuvântul, ei citează constant proorocul și îi împodobesc mormântul. Dar așa cum este scris, „*nebumia lor va fi arătată tuturor...*” (2Tim. 3:1-9).

În timpul unor astfel de încercări, se manifestă adevărata natură a celor două semințe. Există unii care urăsc, și ceilalți care sunt urâți. Cain l-a urât pe Abel, Ismael l-a disprețuit pe Isac, Esau a fost împotriva lui Iacov, etc. Unii trădează și alții sunt trădați. Unii învinovătesc, alții sunt învinovați. Unii acuză, alții sunt acuzați. Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt născuți din nou datorită seminței Cuvântului și manifestă natura Răscumpărătorului în toată ființa lor. Ei nu pot urî. În Gal. 4:28-29, găsim descrierea celor aleși cu adevărat, ei sunt numiți „copii ai făgăduinței”: „*Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum.*” Aleșii nu-i vor persecuta niciodată pe alții, dimpotrivă, se vor ruga pentru dușmanii lor.

În Fapte 13, Apostolul Pavel a prezentat evreilor planul de mântuire al lui Dumnezeu, pe care ei totuși l-au respins. El i-a numit disprețuitori, referindu-se la Cuvântul profetic din Habacuc 1:5, „Uitați-

vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare, pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.” (Fapte 13:41). Preocuparea este acum lucrarea finală pe care o face Dumnezeu printre ai Lui (Rom 9:28). După ce a vorbit evreilor, apostolul s-a referit la Isaia 49:6 „Căci așa ne-a poruncit Domnul: ‘Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului’. Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduși să capete viața veșnică, au crezut.” (Fapte 13:47-48).

Nimeni să nu se mire: acum este la fel cum a fost și atunci; când se ridică disprețuitorii, este un punct de cotitură și Evanghelia veșnică este predicată aceluia care nu au mai auzit-o vreodată. Dumnezeu prin harul Său a deschis ușile în toate denomițiile. Oridecâte ori vine vremea împlinirii unei părți din planul de mântuire, acest lucru se va repeta.

Disprețuitorii din mijlocul poporului sunt răspunzători pentru răzvrătirea întregului popor, fiind de fapt împotriva Domnului și a unșilor Săi. Sunt întotdeauna nemulțumiți și provoacă deranj. Aceasta este de fapt încercarea prin care sunt despărțite duhurile. De fiecare dată este țintit cel care poartă Cuvântul, și el este făcut să pară nedemn de încredere, și, de asemenea, sunt țintiți și frații care poartă același Cuvânt. Aceia care disprețuiesc însărcinarea divină și lucrarea lui Dumnezeu, doresc să distrugă, ca să poată continua fără piedici pe căile lor. Ei întotdeauna caută greșelile altora, însă greșeli se găsesc la mulți dintre slujitorii lui Dumnezeu. Nu există infailibilitate a unui om al lui Dumnezeu - doar presupusa infailibilitate a Papei și a “papilor” mai mici. La un adevărat om al lui Dumnezeu se găsește numai Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu pe care acesta îl poartă. De aceea este scris „...oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Pet. 1:21).

Proorocii au fost numiți “dumnezei” datorită substanței divine a Cuvântului, dar au trăit și au murit ca oameni. (Ps. 82; Ioan. 10:34-38). Domnul Însuși a spus-o, și Scriptura nu poate fi desființată. În orice caz Dumnezeu își va desăvârși lucrarea până în ziua glorioasă a revenirii lui Hristos, și toți cei care sunt născuți din Dumnezeu au parte de ea. Nimeni să nu creadă că Dumnezeu se va lăsa batjocorit, și că cerul va fi plin de disprețuitori. Apostolul Petru scrie despre ei: „au părăsit calea cea dreaptă...” Asta înseamnă că înainte ei au mers pe calea cea dreaptă.

Apostolul continuă să scrie „*Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănilor, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată*” (2Pet. 2:15-21). Dacă cineva este trimis și însărcinat de Dumnezeu, atunci noi avem de-a face cu El, nu-i așa? Nu ajută pe nimeni să arate spre trecut, referindu-se la prooroc. Trecutul este în urma noastră. Totuși, este așa cum obișnuia să spună fratele Branham, “Oamenii Îl slăvesc pe Dumnezeu întotdeauna pentru ce a făcut El, uitându-se la ce va face, și trecând pe lângă ceea ce face El în prezent”. Dacă dorim ca atenția noastră să nu fie depărtată de la ceea ce face Dumnezeu în prezent, trebuie să ne uităm înainte mai mult decât până acum.

„Adevărat, adevărat vă spun”

„Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește...”

Această scrisoare circulară nu ar avea mare însemnătate dacă nu s-ar putea compara cu scrierile apostolice. În Faptele Apostolilor capitolele 9, 22 și 26, ni se spune despre chemarea și însărcinarea apostolului Pavel. Chemarea cerească a fost legitimarea slujbei sale și autoritatea epistolelor. El a avut însărcinarea de a vesti tot planul de mântuire (Fapte 20:18-35). Din acest motiv, se prezenta la începutul scrierilor sale ca slujitor al lui Hristos și apostol. Chiar și astăzi găsim acest lucru de 9 ori în Biblia noastră, de la Rom. 1:1 la Tit. 1:1 „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol”, „Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos...” El se prezenta de fiecare dată când se adresa unei biserici sau unui tovarăș de slujbă. Cineva ar putea să întrebe dacă era necesar acest lucru. Bineînțeles că era, altfel nu ar fi fost făcut așa. Dumnezeu nu a lăsat ca Biserica Lui să fie amăgită de răufăcători și învățăturile lor. El a așezat slujbele în Biserică pentru zidirea și desăvârșirea sfinților (1Cor. 12:28; Efes. 4:11-16). Oricine se desparte de Biserică se descalifică pe sine ca mădular al Trupului lui Hristos, pentru că nu se supune lui Hristos ca și Cap. Rămâne valabil pentru totdeauna așa cum este scris „*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup*” (1 Cor. 12:13).

Rânduiala Bisericii Nou Testamentare este încă valabilă și la fel sunt și lucrurile care aparțin planului de mântuire, care cuprinde și

Israelul. Apostolul Pavel, fiind pus deoparte prin însărcinare directă, a avut o responsabilitate atotcuprinzătoare datorită chemării sale. Toți proorocii de la Moise la Maleahi au fost trimiși de Dumnezeu. Ioan Botezătorul a fost un bărbat trimis de Dumnezeu. Domnul Însuși a făgăduit că va trimite apostoli și învățători (Mat. 23:34) și a subliniat în Noul Testament trimiterea slujitorilor aleși de El. Domnul s-a îngrijit de martorii pe care i-a ales (Fapte 10:41). De aceea a spus El în Ioan 20:21 „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” Dumnezeu Și-a trimis slujitorii în Vechiul și în Noul Testament. Oricine i-a primit pe ei, L-a primit de fapt pe El. Și aceia care au auzit Cuvântul din gura lor, au primit de fapt Cuvântul lui Dumnezeu. Dar au existat mereu și din aceia care au presupus doar că au o slujbă, chiar dacă acest lucru nu era adevărat. De aceea Domnul spune „*Eu n-am trimis pe proorocii aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au proorocit. ...Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce proorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc și rătăcesc pe poporul Meu, cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, și nu sunt de nici un folos poporului acestuia, zice Domnul.*” (Ier. 23:21+32). Este foarte trist, dar ei întotdeauna ies în fața poporului lui Dumnezeu. De aceea noi avem datoria de a-i întreba pe fiecare despre chemarea lui. Trebuie să fie aplicate Apoc. 2:2 și 2 Cor. 11:13-15. Trebuie să verificăm ceea ce predică cineva. Trebuie să cercetăm duhurile. Este încă scris “*Cercetați toate lucrurile!*” Îmi este permis să întreb care ar fi reacția dacă aș începe scrisoarea circulară așa cum a făcut-o apostolul Pavel? “***Eu, fratele Frank, slujitor al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu!***” Nu ar începe furtuna, nu ar sări în sus adversarii și batjocoritorii? Nu aș auzi cuvintele “Aroganță! Pretenție! Nerușinare!” Sigur asta se va întâmpla, mai ales din partea celor care au dezbinat și au creat grupări care sunt conduse de către disprețuitori ai lucrării lui Dumnezeu. Dacă nu aș putea să scriu în concordanță cu modelul apostolic „Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui.” (1Tim. 1:12), atunci nu aș mai scrie deloc. Un mandat divin este primit de către cineva numai odată cu însărcinarea divină. Eu nu am știut despre Mat. 24:45, nu m-am gândit niciodată și nu am predicat niciodată despre aceasta – numai după ce Domnul mi-a vorbit și m-a însărcinat să împart hrana. Nu am știut despre Amos 8:11, despre foamea după auzirea Cuvântului Său pe care o va trimite Domnul.

Fratele Branham a fost cel care mi-a arătat că Domnul va trimite o foamete după Cuvântul Său și că atunci va fi împărțită hrana.

În cărțile de istorie a bisericii sunt amintite în general diferitele treziri spirituale, până la mișcarea pentecostală, care a început acum aproximativ 100 de ani. A fost foarte bine prezentată chiar și trezirea de vindecare de după al doilea Război Mondial. Pe lângă Robert Liardon, au fost și alții care l-au amintit pe William Branham, recunoscând chemarea sa deosebită, însărcinarea sa și darul de vindecare. De asemenea Pater Cantalamessa, un bărbat cu funcție înaltă din Vatican, care predica Papei în timpul postului de Paște, îi amintește în articolul său “Secolul Duhului Sfânt” pe domnul “Cincizecime” (Mr. Penticost) – David Du Plessis, William Branham și translatorul lui pe timpul acela Walter Hollenweger. Dar întrebarea care se pune este cine a crezut ceea ce ni s-a vestit nouă, cui i s-a descoperit brațul Domnului? (Isa. 53:1; Rom. 10:16-17) La aceasta se poate răspunde: brațul Domnului li se va descoperi numai celor care cred mesajul biblic. Ei vor vedea dreapta lui Dumnezeu și vor trăi biruința finală.

Oricine crede în concordanță cu Scriptura știe că Dumnezeu i-a chemat și i-a însărcinat pe slujitorii Săi. Dacă chemarea afară a Bisericii Mireasă s-ar fi terminat odată cu slujba fratelui Branham, atunci ar fi avut loc răpirea și asta ar fi fost totul. Adevărul este că toți care vor să se înșele pe ei înșiși preferă să gândească așa, deși la acea dată, nu știau unde locuiește Dumnezeu, poate că nici măcar nu erau născuți, ca să nu mai spunem că nu erau născuți din nou. Pentru a spune mai simplu, sunt prea mulți batjocoritori și înșelători îmbrăcați cu haina smereniei, care nu înțeleg că biserica trebuie mai întâi adusă la nivelul la care a fost la început. Toți cei care aparțin Bisericii Mireasă trebuie să vină în concordanță cu rânduiala biblică și să intre în cadență. Toți ceilalți vor continua să persiste în concepțiile și programele lor proprii până în ziua mării lor dezamăgiri. Iubiți frați și surori în Domnul Isus Hristos, timpul de har se apropie de sfârșit. Domnul ne-a dat lumină în timpul serii. Ne îndreptăm spre miezul nopții. Domnul nu-și neglijează făgăduința. Noi credem aceasta. El așteaptă doar ca ultimii să vină la pocăință și de asemenea toți cei care aparțin bisericii mireasă să fie chemați afară, separați și curățați. Sămânța Cuvântului trebuie să crească în Mireasa Mielului, ca noi să ajungem la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Acest lucru se poate întâmpla numai dacă fiecare mădular respectă și crede întreg Cuvântul lui Dumnezeu și este sfințit în Cuvântul

Adevărului. Numai după ce va fi atinsă armonia desăvârșită dintre Mire și Mireasă vom vedea împlinirea cuvintelor „*Și Duhul și Mireasa zic: ‘Vino!’ Și cine aude, să zică: ‘Vino!’...*” Maranatha: Vino în curând! “*Vino, Doamne Isuse!*”

“Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, – potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor, și, prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință, – a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.” (Rom. 16:25-27).

Evenimente actuale

După ce primul ministru al Israelului, Ariel Sharon, a vizitat muntele Templului, în 28 septembrie 2000, Intifada și-a reluat activitățile teroriste mai intens ca oricând înainte. Din 11 septembrie 2001, toată lumea a înțeles că fiecare atac este direcționat împotriva Israelului chiar dacă are loc într-un oraș la mii de km depărtare de Israel. În New York, turnurile gemene au fost zdrobite și viețile a 3000 de oameni au fost stinse. Dintre cei 19 teroriști care au deturnat avioanele, 15 erau din Arabia Saudită, țara de origine a lui Osama Bin Laden. Este țara lui Mohamed, în care se găsesc cele mai importante și sfinte orașe musulmane, Mecca și Medina. Ierusalimul a fost ales ca al treilea oraș sfânt, ca să se poată împlini faptul că acesta va ajunge piatra grea pentru toate neamurile (Zah. 12:3).

Faptul că președintele Bush a ales să se răfuiască cu Saddam Hussein și Irak-ul, țara cu cele două râuri, Tigru și Eufrat, poate fi explicat numai din punctul de vedere al proorociilor biblice. Înainte de a avea loc atacul, lumea a fost martora unei conversații față în față între papă și al doilea om în statul Irak, domnul Tarik Aziz, cu intenția de a se evita cu orice preț un posibil război. În culise, diplomatul cu rang înalt de la Vatican, cardinalul francez Roger Etchegaray, purta discuții în Bagdad pentru a-l determina pe Saddam Hussein să se dea la o parte și să părăsească țara. Aproximativ în același timp aveau loc negocieri cu Muhammad al Gaddafi în Libia privitoare la locul unde ar trebui să-și găsească noul domiciliu Saddam Hussein. Înțelegerea a fost ca nici un atac să nu aibă loc înainte ca Saddam Hussein să fi fost dus undeva în

siguranță. Președintele Bush i-a dat 48 de ore ca să-și părăsească țara, înainte ca atacul să aibă loc. Apoi a fost lansată marea căutare a lui Saddam.

Conform cu Apoc. 9:13-21 cei patru îngerii ai judecății sunt legați la râul Eufrat, până la sosirea zilei și a ceasului aceluia. “Războiul sfânt” urmează să aibă loc chiar la începutul zilei Domnului (Ioel 3:11-17), și cu siguranță ziua aceea este foarte aproape. În legătură cu acest lucru, ni se spune, „*Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel.*” Acela este momentul când Domnul va coborî ca Înger al legământului, și va răcni ca un leu (Apoc. 10), așa cum este proorocit în Ier. 25:30-33, Osea 11:8-11 și Amos 1:3.

Acum întreaga lume arabă și musulmană, de asemenea și restul națiunilor, s-au întors și mai mult împotriva Israelului, și asta datorită acțiunilor președintelui american. Cu o uimire de nedescris am primit veștile despre aruncarea în aer a două sinagogi pe data de 18 noiembrie 2003, în partea europeană a Turciei, în Istanbul. Atunci când teroriștii își aleg țintele, este dezvăluită o ură de neînțeles, care nu mai respectă nici viața umană, nici clădirile religioase. Așa s-a întâmplat încă din zilele lui Ismael și Isaac, și din păcate va rămâne așa până la sfârșit; apoi, desigur, va urma un nou început glorios. Cu toată seriozitatea trebuie să accentuăm din nou că revenirea Domnului nostru este cu siguranță iminentă, pentru că vedem deja pregătirea lucrurilor care vor avea loc după răpire. Având în vedere toate aceste lucruri care se întâmplă, înțelegem cu o și mai mare claritate că profețiile biblice se împlinesc acum.

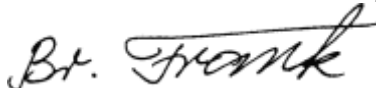
Multe mulțumiri

Aș vrea să mulțumesc din toată inima tuturor aceluia care susțin lucrarea lui Dumnezeu prin rugăciuni. Mulțumiri deosebite celor credincioși care-și dau zeciuiala și darurile în casa vistieriei, astfel ca hrana să poată fi împărțită. (Mal. 3). Slujim poporului lui Dumnezeu în peste 140 de țări. După câte știm noi, aceasta este singura lucrare misionară de pe pământ, care-și trimite gratuit toate cărțile și broșurile.

Casetele audio și video, cd-urile și dvd-urile, sunt trimise numai fraților slujitori.

Doresc să-mi exprim recunoștința față de toți frații care participă la răspândirea Cuvântului original descoperit, păstrându-l în forma originală prin același Duh al Domnului. Suntem mulțumitori de asemenea lui Dumnezeu și apreciem foarte mult faptul că putem să împărtășim Cuvântul lui Dumnezeu prin Internet și posturile de televiziune din diferite locuri, având astfel posibilitatea de a transmite în toată lumea. Aproape zilnic primim e-mail-uri și scrisori de la oameni care au venit pentru prima dată în contact cu mesajul timpului de sfârșit. Numai în ziua de 17 noiembrie, pe care am ales-o la întâmplare, am numărat 43 de e-mail-uri, pe lângă un vraf de scrisori. De aceea cerem înțelegere în cazul în care unii sunt dezamăgiți pentru că nu am răspuns scrisorilor sau mesajelor lor. Ne cerem scuze pentru aceasta, dar este pur și simplu imposibil să răspunzi fiecăruia. Orice solicitare de cărți sau broșuri publicate, va fi desigur onorată în cel mai scurt timp posibil. Intrăm în anul 2004 cu mari așteptări, recunoscând că Domnul, în dragostea și harul Său, așteaptă numai ca și ultimii să fie chemați afară. Prea iubiților în Domnul, vă doresc din toată inima binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu, în suflet, duh și trup și în orice domeniu al vieții voastre.

Lucrând din însărcinarea Lui,

Anexă

După ce am citit în întregime manuscrisul, am hotărât să includem citatele fratelui Branham care vorbesc despre tema “hranei”, astfel ca toți să poată primi o mai bună înțelegere a chemării și a slujbei din acest timp.

Foarte semnificativ este faptul că fratele Branham vorbește pentru prima dată despre depozitarea hranei în data de 1 aprilie 1962. La Dumnezeu nu există coincidențe. Fratele Branham a văzut într-o vedenie cum el aducea în tabernacol niște vase pline cu alimente naturale, pe care le și numește. Cam în același timp, înainte de răsăritul soarelui, în 2 aprilie 1962, Domnul mi-a vorbit mie și a amintit exact aceleași alimente, fapt care ne-a făcut pe noi atunci să depozităm hrana naturală.

Acum iată câteva citate ale fratelui Branham: “El a spus: *Depozitează din belșug... Întoarce-te și depozitează!*” ...*Și aici este locul unde se depozitează hrana... El va călăuzi totul ca să se împlinească. Din acest motiv m-a trimis înapoi ca să fac acest lucru. “Depozitează hrana aici!” El mi-a interzis să merg peste ocean... Un glas mi-a spus: “Depozitează hrana!”... Vă amintiți acum vedenia?... Eu urma să merg la Zürich, în Elveția, cu fratele Arganbright... Am spus fraților înainte de a se întâmpla, ‘Eu nu voi merge!’”*

Fratele Branham a spus în rugăciune: “Nu demult tu ai arătat vedenia cu acest tabernacol mic de aici... hrana să fie depozitată pentru că va veni un timp când va fi nevoie de toate acestea... Dar Tu ai spus, ‘Depozitează această hrană aici pentru timpul acela’. Doamne, plin de teamă sfântă eu am încercat să fac lucrul acesta”.

Îmi va rămâne imprimat în memorie pentru totdeauna acel AȘA VORBEȘTE DOMNUL care mi-a fost adresat: “*Slujitorul Meu, în curând se va încheia timpul tău pentru acest oraș. Te voi trimite în alte orașe ca să predici Cuvântul Meu*”. Eu am răspuns “Doamne, ei nu mă vor asculta; ei au toate lucrurile din belșug și nu sunt gata să asculte”. Imediat Domnul a vorbit din nou: “*Slujitorul Meu, va veni vremea când te vor asculta. Depozitează hrana și alimentele, căci va veni o foamete mare. Atunci tu vei sta în mijlocul poporului ca să dai hrana.*” Însă nu a venit nici o foamete și de aceea am ajuns într-o stare de disperare. Eu anunșasem în biserică despre această foamete, și nu mai doream să predic. Am cerut Domnului un răspuns. Ca o ultimă speranță, în cele din urmă am hotărât să merg în SUA și să vorbesc cu fratele Branham, pentru că știam că Dumnezeu îi descoperă lucrurile. Am făcut această călătorie la sfârșitul lunii noiembrie. L-am întâlnit pe fratele Branham în 3 decembrie 1962. Fără să i se fi spus mai dinainte, el a repetat cuvânt cu cuvânt ceea ce mi-a vorbit mie Domnul în 2 aprilie. El a spus: “Frate Frank, tu ai înțeles greșit ceea ce ți-a vorbit Domnul, și ai depozitat alimente naturale. Dumnezeu va trimite o foamete după auzirea Cuvântului Său iar hrana care urmează să o depozitezi tu este Cuvântul făgăduit pentru epoca aceasta, pe care l-a descoperit Dumnezeu, și care este păstrat în mesajele de pe benzi”. Numai atunci, după o pauză de o clipă, fratele Branham a spus “Frate Frank, așteaptă cu împărțirea hranei până ce vei primi și restul.” Eu nu am înțeles partea aceasta, dar am ascultat, și toate benzile au fost depozitate și aici în Krefeld. La împlinirea vremii, au fost traduse, multiplicare și tipărite. Tatăl meu vorbea fluent patru limbi, deci eu am crescut într-un mediu poliglot. Mai târziu, am învățat și alte limbi.

În centrul de misiune din Krefeld, avem toate limbile de care este nevoie pentru traduceri.

Iubiți frați și surori, dragi prieteni, gândiți-vă la lucrul acesta: într-o vedenie, fratele Branham s-a văzut depozitând vase mari cu diferite alimente. Însă această sarcină fiind îndeplinită, hrana încă nu fusese servită la masa Domnului. Fusese doar depozitată până când urma să sosească foamea duhovnicească. În cadrul adevăratei biserici a lui Isus Hristos se împlinește acum următorul lucru: omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt, așa cum a ieșit acesta din gura Celui Atotputernic. Cuvântul deplin a fost păstrat pentru timpul de foamete. Cine are urechi, să audă!

Când a început slujba aceasta, hrana nu a fost turnată cu coșul aici și acolo, ci a fost împărțită în mod corect, conform Cuvântului, și a fost dată ca o porție deplină în fiecare predică din lumea întreagă, pentru a sătura pe aceia care înfometează și însetează după Dumnezeu. Este imposibil ca cineva să treacă pe lângă Dumnezeu. La fel, nu se poate să treci pe lângă o chemare și o trimitere, fără să suferi consecințele. Oricine crede că are dreptul de a mânui Cuvântul, mesajul acestui ceas, după cum vrea el – și toți știu ce confuzie a fost introdusă în mesaj – hulește pe Dumnezeu și disprețuiește sfatul Său. Amintiți-vă ce a spus proorocul – “A face o slujbă lui Dumnezeu fără a fi voia Sa...”

Fiecare să se judece pe sine dacă poate rămâne în picioare înaintea lui Dumnezeu. Mi-a fost greu să spun aceasta, dar am făcut-o de dragul celor aleși. Poate că a sosit vremea ca unii să ia decizia **corectă**. Câtă vreme noi mai trăim încă în timpul harului, nu este prea târziu pentru corectură. Acum știe fiecare că eu n-am nevoie să inventez ceva după ce lucrurile s-au întâmplat. Citatele luate direct de pe buzele lui William Branham confirmă faptul că totul a fost spus mai înainte de a se întâmpla. Oricum, sunt conștient că toți aceia care au hotărât să nu creadă, nu vor lua în seamă ceea ce a fost spus, chiar dacă o vor spune martorii sau chiar dacă ar învia cineva din morți. (Luca 16:30-31) Ei nu pot să creadă, mândria lor nu le va permite acest lucru. Tot ceea ce pot eu să fac este să confirm din nou, în Numele Domnului Isus Hristos faptul că mărturia mea este la fel de adevărată ca și mărturia apostolului Pavel și aceea a proorocului William Branham. Însuși Dumnezeu a confirmat acest lucru de-a lungul anilor care au trecut și întreg pământul este martor. Vă mulțumesc pentru că îmi permiteți să vă slujesc în Numele Domnului.

Întâlniri aniversare - 3 și 4 aprilie 2004

Dacă Domnul întârzie, am vrea să avem trei întâlniri deosebite în primul sfârșit de săptămână din aprilie 2004, sâmbătă seara, duminică dimineața, și duminică după amiaza.

Acum 40 de ani, în 1964, am fost pentru prima dată în Liban Israel, și India, însă în aceste întâlniri am vrea să comemorăm cu recunoștință, inaugurarea clădirii bisericii care a avut loc acum 30 de ani, aici la Centrul de Misiune din Krefeld.

La începutul lui aprilie 1974 am dedicat Dumnezeuului Atotputernic locul acesta, spre binecuvântarea poporului Său. Am avut vizitatori din peste 30 de țări care au venit să audă Cuvântul lui Dumnezeu. De obicei adunările noastre din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni sunt traduse simultan în 12 limbi. Dumnezeuul cerului a făcut mult mai mult decât am fi putut noi să cerem sau să nădăjduim vreodată. Numele Său să fie slăvit și mărit pentru totdeauna.

Cu ocazia acestui eveniment am dori să invităm în mod direct toți frații slujitori din întreaga lume. Mi-ar face plăcere într-un mod deosebit ca rev. Peary Green să fie cu noi în această perioadă, și de asemenea toți frații de pe continentul Nord American și, desigur, din toată lumea. Ar fi foarte de apreciat dacă în timpul acela ar putea fi cu noi Billy Paul și Joseph Branham, și de asemenea fratele George Smith.

Ne vom ruga împreună ca voia lui Dumnezeu să se facă pe pământ așa cum se face și în ceruri. Mai presus de toate, dorim să fim siguri că iubitul nostru Domn Isus Hristos petrece împreună cu noi. Sunt bineveniți toți aceia care-și pot plăti călătoria. Pe baza experiențelor și dezamăgirilor anterioare, trebuie să spunem foarte clar că nu putem trimite bilete sutelor de slujitori din diferite țări, care n-ar putea să-și achite drumul. Va trebui ca ei să fie mulțumiți cu casetele video care le vor fi trimise. Mulțumim foarte mult pentru înțelegere. Pagina noastră de internet o găsiți la adresa:

<http://www.freie-volksmission.de>

Adresa noastră de e-mail este: volksmission@gmx.de sau

E.Frank@freie-volksmission.de

Puteți de asemenea să luați legătura cu biroul la:

Tel.: +49-2151-545151

Fax: +49-2151-951293